



ŽIVETI JE TAKO LEPO

Utrujenost se je vlekla že nekaj časa.

Hčerka je končala 1. razred osnovne šole in v službi sem se dogovorila, da bom odsotna čez počitnice. Z avtodomom smo se odpravili na Krk v avtokamp Njivice. Večino časa sva bile same. Vesela sem bila, da bom lahko počivala in preživljala čas z mojima dvema.

Toda utrujenost po mesecu dni ni izginila. Vse mi je bilo naporno in motile so me ranice, ki se niso hotele celiti. Po mesecu in pol sem se odločila da imam dovolj in odšli smo domov. Bližal se je prvi september in priprave na šolo.

Moje počutje pa je vedno bolj pešalo. Pojavila se je rahla temperatura in vnete dlesni. Obiskala sem

zobozdravnika in ta je ugotovil, da zobje niso vzrok mojim težavam. Nato sem obiskala splošnega zdravnika in ker je bil čas dopustov me je sprejel nadomestni. Pogledal mi je grlo, dlesni in prišel do zaključka, da imam angino. Dobila sem antibiotik in po treh dneh bruhanja sem šla nazaj. Vrnila se je moja osebna zdravnica, ki me je napotila v laboratorij in potem je sledila napotnica za infekcijsko kliniko. Imela sem povečane trebušne organe. Na infekcijski kliniki so me pretipali vzeli kri in poslali domov. Naslednji dan sem bila klicana, naj pridem po izvide. Po prihodu na infekcijsko kliniko so me napotili v sobo polno zdravnikov. In potem je sledil šok.

»Imate krvnega raka«, so bile besede, ki so mi se zarezale v možgane.

Jokala sem in se v mislih tolažila da ni to tako grozno.

Zunaj me je čakal mož. Besede so mi šle težko iz ust.

Bila sem tako zmedena, da sem mu rekla, da imam raka in da ne bom umrla, moram pa takoj v bolnišnico.

Na hematološkem oddelku v UKC so me že pričakovali. Postavili so mi diagnozo »Akutna monocitna levkemija«. Sledilo je obdobje kemoterapij. Tri tedne sem se borila z visoko vročino, dokler končno niso uspeli najti antibiotika, ki je prijel. Po približno petih mesecih sem bolnišnico zapustila. Bolezen je bila v remisiji. Neizmerno sem bila vesela. Nikoli nisem pomislila, da ne bom zmagala.

Sledilo je obdobje šestih mesecev sreče. Nabirala sem kondicijo s kolesom, naskakovala Šmarno goro, ko so še vsi spali. Odpeljala sem maraton Franja. Bila sem polna življenja. Uživala sem v naravi. Počutila sem se fantastično.

In potem sem na roki opazilo bulico ... pa še eno ... pa še eno.

Dobila sem napotnico za dermatologa. Ta pa je zahteval krvno sliko.

In tako je sledil ponovni šok.

Bolezen se je vrnila. Diagnoza se je malenkost spremenila v »Akutno mieloblastno levkemijo«.

Spet je bil tu september in nov boj. Zdaj so zavzeto iskali darovalca kostnega mozga, saj brez presaditve ne bi zmogla.

Uspelo jim je najti darovalca in sledilo je obdobje priprav na presaditev.

17.11.2011 je dan, ki mi pomeni ravno toliko, kot moj rojstni dan. Drugo rojstvo.

Toda težav še ni bilo konec. Zagodel mi jo je žolč. In po treh tednih po presaditvi sem preživela operacijo žolča. Obdobje po operaciji ni bilo prijetno. Sledile so infekcije, sepse in bruhanje. Po treh mesecih sem uspela dobiti še ta boj. Bila sem presrečna, da sem zmogla z mojim darovalcem skleniti sobivanje. Njemu gre zahvala, da živim. Drugo leto (2021) bova praznovala 10. obletnico sobivanja.

Zahvala tudi zdravstvenemu osebju, ki je takrat delalo v 6. nadstropju Hematološkega oddelka v UKC Ljubljana. Zame so ljudje, ki delajo čudeže.

Živeti je tako lepo.

Romana Meznarič

